

Άγιος Γεράσιμος ο Νέος ο Μεγαλοχωρίτης

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Βίος και Μαρτύριο του Αγίου ένδοξου Οσιομάρτυρα Γερασίου του Νέου του Μεγαλοχωρίτου» (3 Ιουλίου)

(Ιερομονάχου Κυρίλλου Καστανοφύλλη, Γέροντος του Αγίου)

Ο νέος Οσιομάρτυρας του Χριστού Γεράσιμος καταγόταν από ένα χωριό του Καρπενησιού που ονομάζεται «Μέγα» (το σημερινό Μεγάλο Χωριό Ευρυτανίας), υιός γονέων ευσεβών και φιλόχριστων, οι οποίοι όταν τον βάπτισαν τον ονόμασαν Γεώργιο. Σε ηλικία ένδεκα χρόνων, τον πήρε ο μεγαλύτερος αδελφός του Αθανάσιος και πήγαν στην Κωνσταντινούπολη. Ο Αθανάσιος μετά από λίγο καιρό γύρισε στην πατρίδα του, τον δε Γεώργιο τον άφησε να εργάζεται σ' ένα παντοπώλη συμπατριώτη τους, που είχε εργαστήριο στο μέρος που λέγεται Ιπ.

Μία μέρα, βγήκε στο δρόμο, όπως συνήθιζε, και κρατώντας στο κεφάλι του ένα ταψί, που είχε δοχεία γεμάτα με γιαούρτι και τα πουλούσε. Από δαιμονική συνεργεία σκόνταψε σε μία πέτρα, έπε-σε μέσα στο δρόμο και έσπασαν όλα τα

δοχεία και μόνον το ταψί έμεινε ανέπαφο. Κάθισε στο δρόμο και έκλαιε σαν μικρό παιδί που ήταν γιατί σκεφτόταν ότι, για τη ζημιά που έπαθε, θα τον κτυπούσε πολύ το αφεντικό του που ήταν πολύ αυστηρό.

Εκεί που έκλαιε, τον είδε από το παράθυρο του σπιτιού της μία κυρία, γυναίκα ενός επισήμου οθωμανού, η οποία κατέβηκε, άνοιξε την πόρτα της και τον πήρε μέσα, και με τις συνηθισμένες κολακείες των γυναικών τον κράτησε στο σπίτι της. Μετά από δύο μήνες ο αγάς εκείνος έκανε περιτομή στα δύο μικρά παιδιά του, και μαζί με αυτά έκανε περιτομή και στον Γεώργιο, τάζοντάς του τόσον αυτός όσον και η γυναικά του, ότι θα τον έχουν και αυτόν σαν τα παιδιά τους, και ότι αν θελήσει κάποτε να πάει στην πατρίδα του για να δει την μητέρα του, να έχει την άδεια. Έτσι, λοιπόν, αφού απατήθηκε ο μικρός Γεώργιος έγινε (αλλοίμονο) μωαμεθανός, και έμεινε εκεί δύο χρόνια.

Έπειτα ο κύριος του σπιτιού, φοβούμενος μήπως η γυναίκα του τον απατήσει με αυτόν, τον έδωσε σε άλλον οθωμανό, ο οποίος, μόλις τον πήρε, εκτελώντας βασιλική αποστολή, τον πήρε μαζί του και διέσχισαν όλη τη Βουλγαρία, και πήγε στη Βοσνία. Απ' εκεί ήλθαν στα Βιτώλια(την Πελαγωνία), και στη Λάρισα, στην Εύριπο (Εύβοια) και έπειτα επανήλθαν στην Κωνσταντινούπολη.

Μετά από λίγο καιρό ο Γεώργιος ήλθε σε συναίσθηση, και γι' αυτό έκλαιε και λυπόταν, σκεπτόμενος το κακό που έπαθε. Βρήκε τρόπο λοιπόν και έφυγε απ' εκεί και γύρισε στην πατρίδα του. Εκεί έμεινε τρία χρόνια, ζώντας με νηστείες, αγρυπνίες, και δάκρυα, κλαίοντας για τη συμφορά που έπα-θε. Καθημερινά σύχναζε στην εκκλησία, και τον νουθετούσε πολλές φορές ο εκεί εφημέριος, παπά-Νικόλαος. Πολλές φορές δε τα παιδιά του χωριού τον πείραζαν για το θρήσκευμα, αλλ' ο ιερέας τους έκανε παρατήρηση και τον έπαιρνε στο άγιο Βήμα, για προστασία. Είχε και μεγάλη ευλάβεια προς τον συνώνυμο του τον μεγαλομάρτυρα θείον Γεώργιο, τον οποίον και παρακαλούσε θερμά να γίνει μεσίτης προς τον Θεό, για να αξιωθεί και αυτός το στεφάνι του μαρτυρίου. Είχε δε και συνήθεια κάθε βράδυ, όταν κοιμόνταν όλοι οι δικοί του, να βγαίνει αυτός κρυφά, και πήγαινε έξω από το χωριό, σε απόσταση μισής ώρας, σ' ένα γκρεμισμένο παρεκκλήσι του μεγαλομάρτυρα Γεωργίου, όπου και προσευχόταν όλη τη νύκτα. Είχε δε και μίαν εικόνα και κανδήλα του Αγίου Γεωργίου εκεί, και, επειδή ήτο γκρεμισμένη εντελώς η εκκλησία, έκανε εκεί ένα μικρό ντουλάπι, και αφού τοποθέτησε την εικόνα και την κανδήλα, τα στήριξε στον μικρό τοίχο που υπήρχε, και έτσι προσευχόταν με θερμά δάκρυα όλη τη νύκτα παρακαλώντας τον συνώνυμό του θείον Γεώργιο να τον φωτίσει στο δρόμο της σωτηρίας.

Κάποια νύκτα έτυχε και τον βρήκε η ημέρα εκεί, και βλέποντάς τον δύο παιδιά μικρά, που περνούσαν στο δρόμο, και επειδή δεν τον γνώριζαν, φώναξαν

ονομάζοντάς τον «καλόγερον». Όταν αυτός το άκουσε πήγε αμέσως στο σπίτι του, αποφάσισε όμως αμέσως να γίνει καλόγερος, σύμφωνα με την πρόρρηση των παιδιών, πιστεύοντας ότι ο Κύριος τα φώτισε να του πουν τέτοιο λόγο. Φανέρωσε τον σκοπό του να γίνει μοναχός στην μητέρα του, η οποία, όταν το άκουσε, λυπήθηκε και ήθελε να τον παντρέψει, αλλ' ο Γεώργιος έκρυψε πλέον τον σκοπό του, και σκεφτόταν να φύγει κρυφά. Ακούοντας δε πως ένας αδελφός από τη θαυμα-τουργό Μονή του Πυρσού (Προυσού), που τον έλεγαν Γεράσιμο, σκέφτεται να πάει στο Άγιον Όρος, χάριν προσκυνήσεως, βρήκε τρό-πο ο καλός Γεώργιος και πήγε μαζί του στο Άγιον Όρος. Πηγαίνοντας δε στην σκήτη του Αγίου Παντελεήμονος, βρήκε ένα Ιερομόναχο που τον έλεγαν Κύ-ριλλο, για τον οποίον είχε ακούσει, επειδή ήταν από τα μέρη της πατρίδας του, και ησύχαζε εκεί. Σ' αυτόν, λοιπόν, υποτάχθηκε, από τον οποίον κατηχήθηκε και παρηγορήθηκε για το κακό που έπαθε.

Τον φρόντισε ο γέροντάς του και του έμαθε και λίγα γράμματα, τόσα δηλαδή για να καταλαβαίνει και να διαβάζει τα πλέον απλά βιβλία. Δεν παρέλειπε καθημερινά να διαβάζει το βιβλίο περί «Μιμήσεως Χριστού», και ιδιαίτερα το «Νέον Μαρτυρολόγιον». Όταν πέρασε ένας χρόνος, ζήτησε να λάβει το αγγελικό σχήμα· ο δε γέροντάς του είπε προς αυτόν: Τέκνον μου, δεν είναι ακόμη καιρός να λάβεις το άγιο σχήμα, πρέπει μάλιστα να δοκιμαστείς τρία χρόνια κατά τους Κανόνες των αγίων Πα-τέρων, ή τουλάχιστον δύο. Ο δε Γεώργιος δάκρυσε, ζητώντας με πόθο να λάβει το σχήμα, τόσον που για τρεις ολοκλήρους μήνες δεν σταμάτησε να κλαίει και να παρακαλεί. Βλέποντας ο γέροντάς του τον θερμό του ζήλο, του είπε: Ας εκπληρωθεί, Γεώργιε, η επιθυμία σου, όμως το πρώτο στοιχείο του ονόματος σου, που είναι το Γ, θα το αλλάξω, και αντί του Γ να βάλω το Κ, για να μη σε ξέρει κανένας, ποιος είσαι και πώς σε έλεγαν όταν ήσουν κο-σμικός. Όταν το άκουσε αυτό είπε με ένα μεγάλο αναστεναγμό της καρδιάς: Αχ! γέροντά μου, εγώ για να βρω τον Γεώργιον προτιμώ μυρίους θανάτους, και συ λες να τον σβήσεις τελείως; Μη, γέροντά μου, παρακαλώ το κάνεις αυτό για τον Κύριο. Βλέποντας την ευλάβειά του και το ζήλο του, τον έκανε μοναχό κατά την δεύτερη Κυριακή των Νηστειών, ονομάζοντάς τον από Γεώργιο Γεράσιμο.

Μετά δε τρεις ημέρες άρχισε να ζητά άδεια να προχωρήσει στο μαρτύριο, το οποίο από καιρό μελετούσε. Ο γέροντάς του, με αυστηρότητα του είπε: Ακόμη τρεις ημέρες έχεις που έλαβες το άγιο σχήμα και άρχισε να σε πειράζει ο σατανάς, τάχα από τα δεξιά του, μήπως σε φέρει πάλιν σε χειρότερη πτώση, διότι, βλέποντας ότι έφυγες από τα χέρια του, ορύεται σαν λιοντάρι και λυπάται πολύ, γι' αυτό και θα μεταχειριστεί πολλές παγίδες εναντίον σου. Λοιπόν μην του δώσεις σημασία, διότι όλες είναι τεχνάσματα του πειρασμού, επειδή εσύ να μαρτυρήσεις είναι δύσκολο, διότι μη σκεφθείς ότι, αφού παρουσιαστείς στους δημίους, θα σου κόψουν αμέσως

το κεφάλι σου και θα πας στον Παράδεισο. Πρέπει να σκεφθείς το αντίθετο. Σου λέω ν' αφήσεις αυτόν το λογισμό, που έχεις, για να μη βάλεις τον εαυτόν σου σε μεγαλύτερη κόλαση, αν δε αμφιβάλλεις για τη σωτηρία σου, εγώ σου υπόσχομαι, ότι θα βρεις συγχώρηση από τον Θεό. Γι' αυτό ησύχαζε και φρόντιζε να εφαρμόζεις τους κανόνες της καλογερικής ζωής, όπως τους υποσχέθηκες μπροστά στον Ιησού Χριστό, διότι η ασκητική ζωή θεωρείται μαρτύριο από τους αγίους Πατέρες, και μαρτυρικούς στεφάνους λαμβάνει από τον Ιησού ο καλός μο-ναχός και μάλιστα ο υποτακτικός. Με τέτοια, λοιπόν, λόγια και άλλα πολλά διδακτικά, εμπόδιζε τον Γεράσιμο από το μαρτύριο, επειδή γνώριζε ότι αυτός ήταν απλός και ευμετάβολος κατά τη γνώμη, και φοβήθηκε μήπως γίνει «η εσχάτη πλάνη χείρων της πρώτης». Έτσι και ο Γεράσιμος σιωπούσε προσωρινά, έκρυβε όμως μέσα στην καρδιά του τον πόθο του μαρτυρίου, περνώντας δε λίγος καιρός πάλιν άρχισε να ζητά το μαρτύριο, αλλά ούτε ο γέροντάς του, ούτε κανένας άλλος πνευματικός έδωσε σημασία στα λόγια του, επειδή όλοι γνώριζαν ότι ήταν ανώριμος.

Για τρία χρόνια παρακαλούσε και επαναλάμβανε το αίτημά του, και κανένας δεν τολμούσε να του πει «πραγματοποίησε αυτό που ζητάς». Μάλιστα του επέτρεψε ο γέροντάς του να αναζητήσει μέσα στο Όρος, σε όποιον μέρος θέλει, και να έχει το ελεύθερον της υποταγής, για περισσότερη ανάπαυση, μόνον ένα να τηρήσει, δηλαδή το να μη βγει στον κόσμο. Περιφερόταν στα Μοναστήρια ο καλός Γεράσιμος, ως ξένος αυτού του κόσμου, και άλλοτε μεν έμενε στην Ιεράν Μονήν του Κουτλουμουσίου, αρκετό δε καιρό στην Μονή Δοχειαρίου, και λίγο καιρό στην Μονή Γρηγορίου. Δεν ήταν όμως ευχαριστημένος από αυτή τη περιήγηση και η καρδιά του καιγόταν, ενθυμούμενος την άρνηση, και δεν ήθελε να ζει σ' αυτό τον κόσμο, τόσον που και η εξωτερική μορφή του προσώπου του αλλοιώθηκε ώστε αυτοί που τον έβλεπαν περίλυπο έλεγαν ότι έπαθε μεγάλο κακό. Πηγαίνει, λοιπόν, σ' ένα πνευματικό, που λεγόταν Δανιήλ, και κάνει μία γενική εξομολόγηση και μεταλαμβάνει τα άχραντα Μυ-στήρια· έπειτα γυρνώντας στο γέροντά του είπε (με τέχνη): Επειδή μου έβαλες κανόνα να μη βγω στον κόσμο, τώρα σε παρακαλώ, να με συγχωρήσεις και να μου δώσεις την άδεια να πάω στην Πατρίδα μας, για να δω την μητέρα μου, τους συγγενείς και τους φίλους, και ελπίζω στον Θεό να μη σε λυπήσω για το δρόμο που έχω να κάνω. Πατρίδα μεν εννοούσε ο ευλογημένος Γεράσι-μος την άνω Ιερουσαλήμ, Μητέρα δε την Κυρία Θεοτόκο, συγγενείς τους Μάρτυρες και φίλους όλους τους Αγίους.

Με αυτόν τον τρόπο, πήρε την ευχή, ως άλλος Ιακώβ, βγαίνοντας δε από το Όρος δεν φρόντισε να δει την προσωρινή πατρίδα του, ούτε λυπήθηκε για τα δάκρυα της μητέρας του, ούτε τη νεότητά του, ήταν τότε στην ηλικία εικοσιπέντε χρόνων, δεν φροντίζει, λέω, για κανένα από αυτά, αλλά τα περιφρονεί όλα, και αμέσως πηγαίνει στην Κωνσταντινούπο-λη, με σκοπό να παρουσιασθεί, και να ομολογήσει

πως είναι χριστιανός. Όμως, για να συναντήσει τον αδελφό του, έμεινε κρυμμένος μερικές ημέρες και πριν να παρουσιασθεί έγραψε και μίαν επιστολή στη σκήτη, προς τον γέροντά του, για να διαβάσει, Παράκληση.

Έπειτα έτρεξε αμέσως και πήγε στο σπίτι του παλιού αφεντικού του, ντυμένος διαφορετικά, χωρίς να φαίνεται αν ήταν κο-σμικός ή καλόγερος. Οι δούλοι του σπιτιού τον έδιωξαν, αυτός όμως τους λέει: Γιατί με διώχνετε τώρα που ήλθα να φέρω στον αφέντη σας καλόν μαντάτο; Αυτοί δε όταν το άκουσαν του είπαν: Και τί άνθρωπος είσαι εσύ, που φέρνεις καλά μαντάτα στον αφέντη μας; Ο δε Μάρτυρας λέει: Μικρός άνθρωπος είμαι, όμως έχω ένα μεγάλο αφέντη. Τότε οι δούλοι εκείνοι ειδοποίησαν τον αφέντη τους, και έτσι του δόθηκε η άδεια και εμφανίσθηκε στον παλιό αφέντη του. Αυτός λέει προς τον Μάρτυρα: Τί άνθρωπος είσαι εσύ και πώς ήλθες εδώ; Εγώ είμαι, του λέει ο Μάρτυρας, εκείνος ο άκακος μικρός Γεώρ-γιος, που από την ακακίαν μου και νηπιότητά μου δέχθηκα τα δολερά λόγια της γυναίκας σου, και τα δικά σου, και από Χριστιανό με κάνατε Τούρκο, και τώρα ήλθα να σας ομο-λογήσω την αλήθεια, ότι τότε ως μικρός μεν και άκακος γελάστηκα, τώρα δε, που ενηλικιώθηκα και γνώρισα το φως από το σκοτάδι, ομολογώ ότι Χριστιανός γεννήθηκα, Χριστιανός είμαι, και Χριστιανός θα πεθάνω. Όταν τα άκουσε αυτά ο Οθωμανός εκείνος έμεινε εκστατικός, έπειτα, ξέροντας τον χαρακτήρα του Μάρτυρα, που υποχωρούσε εύκολα με το καλόπιασμα, δεν τον μάλωσε αμέσως, αλλά τον δέχθηκε με λόγια κολακευτικά και τον κράτησε στο σπίτι του τρεις ημέρες, παρακινώντας τον με διάφορους τρόπους, τάζοντάς του πλούτο και άλλες τιμές, μήπως τον επαναφέρει στη θρησκεία του. Ο Μάρτυρας όμως έμεινε σταθερός στην πίστη του Χριστού και δεν υπολόγιζε τα πρόσκαιρα αγαθά.

Βλέποντας ο αφέντης εκείνος τη σταθερότητα του Μάρτυρα, και ίσως θέλοντας να τον δοκιμάσει, λέει σ' αυτόν: Επειδή θέλεις να είσαι Χριστιανός, πήγαινε σε άλλον τόπον να ζήσεις, αλλά μέχρι να φύγεις από την πόλη να λες πως είσαι μουσουλμάνος, για να μη κινδυνεύσει η ζωή σου, διότι λυπούμαι την νεότητά σου, και δεν θέλω να δω το θάνατόν σου, διότι σε είχα ως δικό μου παιδί.

Ο Μάρτυρας είπε: Σε ευχαριστώ, που μου χαρίζεις τη ζωή και μου δίνεις την άδεια να ζήσω ως Χριστιανός. Αυτό όμως, που μου λες, να πω, πως είμαι μουσουλμάνος, μέχρι να φύγω από την πόλη, είναι τελείως αδύνατο. Μάλιστα πρέπει να γίνω διαλα-λητής της πίστεώς μου, της πίστεως του Ιησού Χριστού, στην οποίαν γεννήθηκα, βαπτίσθηκα, και πρόκειται να πεθάνω. Όταν τα άκουσε ο Οθωμανός εκείνος, έστειλε και έφερε ένα σπουδασμένο Χότζα, εκείνον δηλαδή που τον διάβασε, όταν του έκανε περιτομή. Σ' αυτόν τον παρέδωσε, τρόπον τινά, για να απαλλαγεί αυτός από το χρέος του.

Αυτός αφού παρέλαβε τον Μάρτυρα, μεταχειρίσθηκε πολλούς τρόπους για να τον επαναφέρει στον ισλαμισμό, αλλ' όμως τίποτε δεν κατάφερε και έμεινε νικημένος. Βλέποντας και αυτός το σταθερό και αμετάθετο φρόνημα του Μάρτυρα, τον παρέδωσε στην εξουσία του Καζασκέρ (υπουργού στρατιωτικών), για να αποφασίσει για τον Μάρτυρα την κατάλληλη τιμωρία. Οι στρατιώτες αφού παρέλαβαν τον Μάρτυρα τον έφεραν μπροστά στον τύραννο, ο οποίος και εξέτασε λεπτομερώς την υπόθεση. Ο ευλογημένος Γεράσιμος ομο-λόγησε με θάρρος, ότι είναι Χριστιανός, αποκαλώντας τον Μωάμεθ ψεύτικο προφήτη, μυθολόγο και βέβηλο. Μετά την καλή αυτή ομολογία του Αγίου, όλοι οι Αγαρηνοί που ήσαν στο δι-καστήριο, σαν αιμοβόρα λιοντάρια, όρμησαν εναντίον του, και αμέσως διέταξε ο τύραν-νος τους δημίους να τον δείρουν με ωμά βούνευρα (μαστίγιο από δέρμα βοδιών), μέχρι να μετανοήσει. Αλλ' ο Άγιος έμεινε σταθερός στη πίστη του Χριστού, και δόξαζε τον Θεό, ελέγχοντας πάντοτε τους ασεβείς.

Έπειτα ο τύραννος διέταξε να τον ρίξουν στη φυλακή και να βάλουν στο στήθος του μια βαριά πέτρα. Έβαλαν, λοιπόν, τον Άγιο οι δήμιοι σε μια υγρή λιθόστρωτη φυλακή, τον ξάπλωσαν κατά γης, έβαλαν δε στο στήθος του την βαριά εκείνη πέτρα. Έμεινε όμως ο Άγιος αβλαβής, με την παρουσία θείου Αγγέλου, περισσότερο από δέκα ημέρες και ευχαριστούσε τον Θεό, ψάλλοντας: «Υψώσω σε, Κύριε, ο Θεός μου, ο βασιλεύς μου και ευλογήσω το όνομά σου εις τον αιώνα του αιώνος. Καθ' εκάστην ημέραν ευλογήσω σε και αινέσω το όνομά σου εις τον αιώνα του αιώνος».

Έπειτα πάλιν διέταξε Ο τύραννος να φέρουν μπροστά του τον Άγιο. Οι δε δήμιοι, βλέποντες τον Άγιο υγιή, θαύμαζαν, και αφού για δεύτερη φορά έφεραν τον Άγιο ενώπιον του τυράννου, λέει αυτός στον Μάρτυρα: «άραγε συνετίστηκες με αυτήν την τιμωρία άνθρωπε, ή παραμένεις ακόμα στην πίστη του Χριστού;» Λέει σ' αυτόν ο Μάρτυρας: «Τις τιμωρίες σου τις δέχομαι με χαρά, διότι λαμπρύνουν την ψυχήν μου, τον γλυκύτατόν μου Ιησούν Χριστόν ουδέποτε αρνούμαι, έστω και αν δεχθώ μυρίους θανάτους γι' αυτόν». Όταν τα άκουσε αυτά ο τύραννος γέμισε από θυμό και εξέδωσε εναντίον του την τελική απόφαση, να θανατωθεί με ξίφος.

Αφού τον πήραν οι υπηρέτες, έχοντας μαζί τους και τον δήμιο, μέχρι να φθάσουν στον τόπο της καταδίκης, δεν σταμάτησαν να τον παρακινούν να αρνηθεί την πίστη του, αυτός δε δεν τους απαντούσε καθόλου, έδινε όμως και δεχόταν συγχώρηση από όσους Χριστιανούς έβλεπε στο δρόμο. Όταν έφθασαν στον καθορισμένο τόπο, τον πρόσταξε ο δήμιος να γονατίσει. Αμέσως ο Μάρτυρας γονάτισε προς την ανατολή λέγοντας το· «Μνήσθητί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία σου». Ο δήμιος όμως καταλαβαίνοντας τον σκοπό του Μάρτυρα, που γύρισε προς την ανατολή, τον γύρισε προς τη δύση. Πάλιν ο Μάρτυρας, με ένα τρόπο πως τάχα δεν στεκόταν καλά, γύρισε προς την ανατολή. Πάλιν εκείνος τον γύρισε, και πάλιν ο Μάρτυρας για τρίτη φορά γύρισε προς την ανατολή. Αγανακτισμένος ο δήμιος έσυρε το ξίφος του και με βία έκοψε την αγία κεφαλή του Μάρτυρα, η οποία μετά την αποκοπή από το σώμα έμεινε αρκετή ώρα χαμογελαστή, το δε άγιο σώμα έμεινε γονατιστό σαν να προσεύχεται, περισσότερο από ένα τέταρτο, έπειτα έγειρε σαν να κοιμήθηκε, χωρίς να ταραχθεί, όπως συμβαίνει στα σώματα των αποκεφαλιζομένων καταδίκων, και αμέσως από τον ουρανό φάνηκε το θείο φως, το οποίον όταν είδαν οι Αγαρηνοί και γνωρίζοντας, οι ασεβείς, ότι είναι άγιο φως, φώναξαν όλοι, ότι είναι κε-ραυνός, τον οποίον έστειλε ο Θεός, για να τον κατακάψει για τις αμαρτίες του!

Συγκεντρώθηκε δε εκεί πολύ πλήθος χρι-στιανών, και άλλος μεν έλαβε από τα ρούχα του Μάρτυρα χάριν ευλαβείας, άλλος δε από τις τρίχες της κεφαλής του. Ένας Χριστιανός Μυκωνιάτης, που ονομαζόταν Χριστόδουλος, πήρε λίγες τρίχες από την κεφαλή του Μάρτυρα, και πηγαίνοντας στο σπίτι του, κάπνισε με αυτές μια γυναίκα, η οποία κατά την ευλάβειά της έγινε αμέσως καλά. Αυτή έπασχε επτά ολόκληρα χρόνια από ένα παράξενο πυρετό και πόνο.

Με αυτόν τον τρόπο τελείωσε το μαρτύριο ο Οσιομάρτυρας του Χριστού Γεράσιμος κατά το έτος ,αωιβ '(1812) Ιουλίου γ ', ημέρα Τετάρτη στον τόπο που ονομάζεται Μπαμπά Χουμάϊ, κοντά στην Αγία Σοφία, το δε τίμιο και πάντιμο λείψανό του, μαζί με την αγία του κεφαλή, Χριστιανοί φιλομάρτυρες, αφού έδωσαν αρκετά χρήματα, το πήραν και το κήδευσαν με τιμή στο νησί, που λέγεται

«Πρώτη», μέσα στην εκκλησία του θείου Μοναστηριού. Μετά δε τρία χρόνια μετακομίσθηκε από τον γέροντα Κύριλλο, που αναφέραμε, στο θε-ομητορικό Ιερό Μοναστήρι του Πυρσού (Προυσού), κοντά στην πατρίδα του Αγίου. Το λείψανο εκπέμπει άμετρη ευωδία, και προξενεί θεραπείες σε όσους προσέρχονται με πίστη.

(Πρωτοπρεσβυτέρου Κων/νου Δ. Βαστάκη, Ο Οσιομάρτυρας Άγιος Γεράσιμος ο Νέος ο Μεγαλοχωρίτης, Αθήναι 2008, σ. 30-38).

Απόδοση στη νεοελληνική από Α. Χριστοδούλου, Θεολόγο.